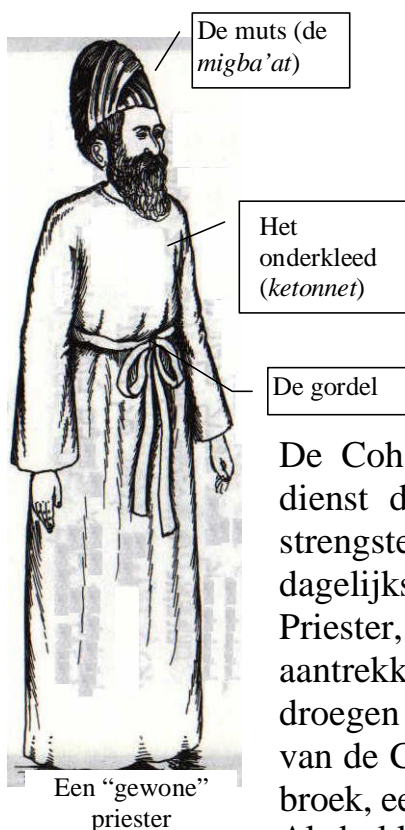

TETSAWÈ

DE KLEREN VAN DE COHANIEM (PRIESTERS)

Nadat tenslotte de bouw van het Misjkan, de Woning van Hasjem, voltooid was, moest men beginnen met het brengen van offers voor Hasjem. Maar niet iedereen was het toegestaan om dienst te doen in het Misjkan, alleen de leden van de stam Levi mochten dat. De Cohaniem, allen leden van die stam, zouden de offers gaan brengen en de overige leden van de stam Levi, de Levieten, die kregen als taak om de offers met hun muziek en gezang te begeleiden en de bezoekers van het Misjkan met muziek blij te stemmen.

De Cohaniem waren verplicht speciale kleren te dragen als zij dienst deden, ter meerdere glorie en luister. Het was hen ten strengste verboden bij de dienst in het Misjkan hun gewone, dagelijkse kleren te dragen. De Cohen Gadol, dat is de Hoge Priester, had acht verschillende kledingstukken die hij dan moest aantrekken, de gewone Cohaniem (dus de gewone priesters) droegen vier verschillende kledingstukken. De vier kledingstukken van de Cohen een waren: een wit, lang onderkleed - *ketonnet* -, een broek, een gordel - de *avneet* - en een muts - de *migba'at*.

Al de kleren waren mooi kunstwerk, vakkundig geweven, genaaid en geborduurd. Alleen speciale vakmensen mochten het maken. Daarom koos Mosjé daar speciaal wijze mannen voor uit die heel goed konden borduren en naaien.

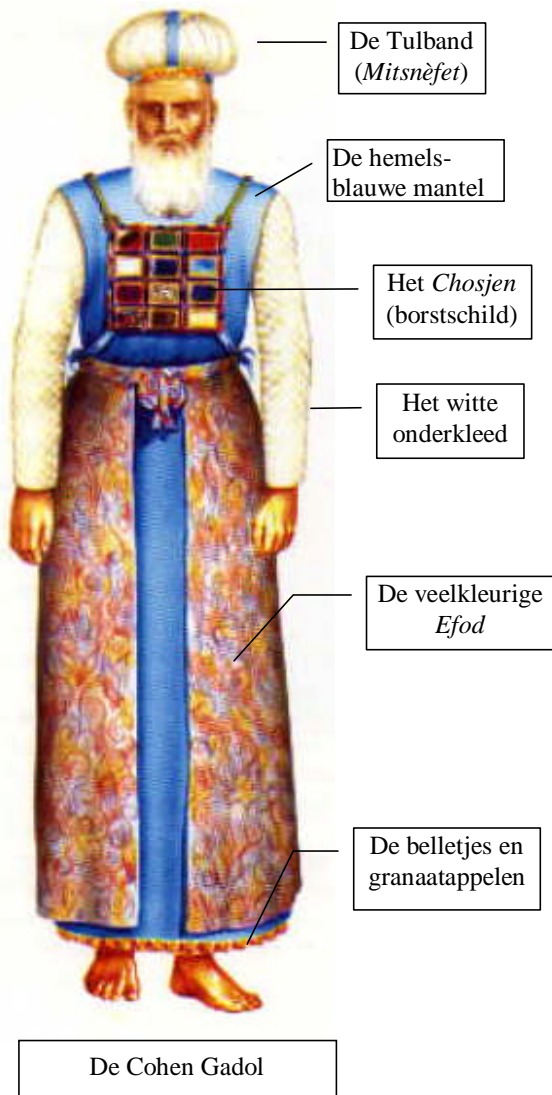
De Cohen Gadol had buiten de vier kledingstukken van de gewone Cohen nog vier speciale kledingstukken: de *Me'iel* - dat was een hemelsblauwe mantel, het *Efod* - dat was een soort schort, het *Chosjen* - dat was een soort borstschild en in plaats van de muts van de gewone Cohaniem droeg de Cohen Gadol een *Mitsnèfet* - een soort tulband met daarop de *Tsiets* - een gouden voorhoofdsband, met de naam van Hasjem daarin gegraveerd.

HET BORSTSCILD

Het borstschild, of *Chosjen* van de Cohen Gadol was ook haakwerk van verschillende soorten en kleuren draden: gouddraad, hemelsblauwe, purperrode en karmozijnkleurige wol en fijn linnen draden. Ook dit was kunstenaarswerk. Het had de vorm van een rechthoek die dubbel gevouwen was. Op de voorkant van het dubbel gevouwen *Chosjen* waren twaalf edelstenen bevestigd, ieder in een gouden kasje. Vier rijen (*Arba'ah Toeriem*) van drie stenen elk. Op iedere steen was de naam van één van de twaalf stammen van Israël gegraveerd.

TESTAWÈ

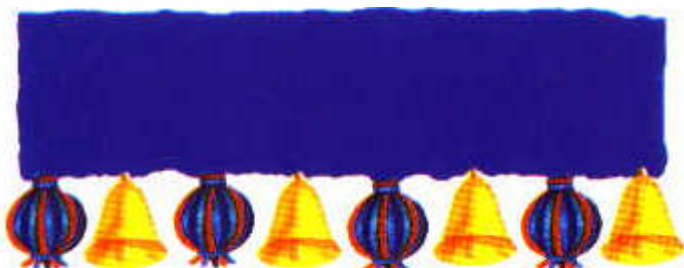

Het *Chosjen* was dubbelgevouwen, zoals we reeds zeiden en tussen die twee omgeslagen delen van het *Chosjen* werd de *Oeriem Wetoemiem* gedaan. Daarop stond de naam van Hasjem voluit geschreven, en met behulp van die *Oeriem Wetoemiem* kon de Cohen Gadol voor moeilijke problemen aan Hasjem de oplossing vragen. Als de Cohen Gadol een vraag stelde aan Hasjem, dan gaf Hij antwoord door de letters van het *Chosjen* één voor één te laten oplichten, zodat er woorden gevormd werden, die samen het antwoord gaven op de vraag van de Cohen Gadol. Het *Efod*, het schort, was gehaakt van gouddraad, hemelsblauwe, purperrode en karmozijnkleurige wollen draden met daar doorheen fijne linnen draden. Dat wil zeggen dat elke draad was samengesteld uit al die soorten draden bijelkaar. Een echt kunstenaarswerk. Er waren ook verschillende afbeeldingen en motieven in gehaakt.

Het *Efod* leek wat vorm betreft wel een beetje op een schort, zoals moeders in de keuken dragen. Alleen waren de schouderbanden er niet apart aangehaaid, maar ze waren met de rest van het „schort” in één

geheel gehaakt. En bovendien droeg de Cohen Gadol het schort precies andersom als moeders dragen, het schouderstuk zat op de rug en het schort werd van voren dicht gebonden, in plaats van van achteren, zoals bij een gewoon schort. Wel had het, net als een gewoon schort, twee schouderbanden.

Voorts droeg de Cohen Gadol de hemelsblauwe mantel. Die had de vorm van een *talliet katan*. Ook deze was geheel gehaakt van verschillende soorten draden, zij het allemaal van de zelfde kleur, hemelsblauw. De mantel was heel lang en hing bijna tot op de grond. Onder aan de zoom van de mantel was een versiering gemaakt van granaat appelen en belletjes. De granaatappelen waren gemaakt

TESTAWÈ

van stof: hemelsblauwe, purperrode en karmozijnkleurige draden. De belletjes waren van zuiver goud. Zij hingen om en om, een belletje naast een appeltje, dan weer een belletje en weer een appeltje, enzovoort. Als de Cohen Gadol zo gekleed ging, dan rinkelden de belletjes en was hij van veraf te horen.

Tot slot was er de *Tsiets*, de gouden voorhoofdsband die de Cohen Gadol over zijn Tulband op zijn voorhoofd droeg, van oor tot oor. Op de *Tsiets* stond in uitspringende letters: *Kodesj LeHasjem* - Heilig voor Hasjem. De *Tsiets* werd op zijn voorhoofd gehouden door middel van drie blauwe banden, twee waren aan weerskanten van zijn hoofd vast gebonden en de derde liep midden over de muts, opdat de *Tsiets* niet naar beneden zou zakken.

De Tulband was gemaakt van één lange band, die de Cohen Gadol vele malen om zijn hoofd wond, totdat er een muts van ontstond.

Verder droegen alle Cohaniem een korte broek onder hun kleding, maar die zag men niet, omdat de andere kleding daaroverheen viel.

Alle Cohaniem liepen altijd op blote voeten. Want in het Misjkan, en ook later in het Beit Mikdasj mocht men niet men schoenen aan naar binnen. Daarom doen ook vandaag de dag de Cohaniem hun schoenen uit als zij het volk in Sjoel zegenen.

En zo konden de Cohaniem hun dienst in het Misjkan, de woning van Hasjem verrichten. En waaruit bestond die dienst? Uit het brengen van offers of het grote buiten-altaar en het verbranden van heerlijk reukwerk op het gouden binnen-altaar. Het zegenen van het volk en het vragen om vergiffenis aan Hasjem voor de zonden van het volk. Maar daarover leren wij een andere keer.

Tulband van de Kohen Gadol

